

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Een wijze zoon verblijdt den vader, maar een zotte zoon is zijner
moeder droefheid.

Spreuken 10 : 1.

„Wij strijden voor een Rein Leven door reine gedachten en handelingen”.

Toespraak, gehouden op de Jongelieden Conferentie,
11 Juni 1922, door Melvin J. Ballard van den
Raad der Twaalven.

„Wij strijden voor een rein leven door reine gedachten en
handelingen”.

Dit is geen nieuwe leerstelling, het is een herhaling van een
bewering, die de Kerk en de Mutual Improvement Association
hebben voorgestaan vanaf den beginne. Wij gevoelen dat wij, door
ons geloof opnieuw openbaar te maken in het vertrouwen dat een
rein leven de moeite waard is en dat het niet kan gehandhaafd
worden dan alleen door reine gedachten en handelingen — dezen
strijdkreet aanheffen in een tijd, waarin het hoogst noodzakelijk is.
Geen periode in de geschiedenis der Kerk of van de wereld heeft
misschien dezen strijdkreet meer noodig gehad dan dit geslacht. Ik
probeer niet u te verontrusten, maar ik zeg, dat de moreele stan-
daard van de mannen en vrouwen der wereld in de laatste jaren
gedaald is. De oorlog heeft verwoestend gewerkt op de moraal
van het volk; heeft bijgedragen tot de daling van 's werelds
moreelen standaard; en de toestanden, verkregen als gevolg van
dat doodelijke conflict, laten geen hoop voor de spoedige her-
stelling van den moreelen standaard der wereld. Indien de ge-
schiedenis zichzelf herhaalt, dan zullen wij ongetwijfeld steeds
meer zien wat laakbaar is, datgene, waar wij tegenop komen in
dezen strijdkreet. Daarom geloof ik, mijn broeders en zusters, dat
het een geschikte tijd is om de banier van Zion wederom te ver-

heffen voor dit onderwerp. Wij komen op tegen alle dingen, die bijdragen tot de verwoesting van een rein leven door onreine gedachten en onreine handelingen. De gedachte van het comité en het bestuur is, dat deze bewering: „Wij strijden voor een rein leven”, in 't bijzonder beteekent, dat wij een deugdzaam leven voorstaan, door deugdzaame gedachten en deugdzaame handelingen; wij leggen hier den nadruk op, opdat gij zult weten wat de bedoeling is van dezen strijdkreet. De Meester zeide nooit grooter waarheid, dan toen hij zeide, bij de bespreking van dit onderwerp: „Hij die een vrouw aanziet om haar te begeeren, heeft alreeds overspel in zijn hart met haar gedaan”.

En tot den Profeet Joseph Smith heeft de Heere gezegd: „Hij, die een vrouw aanziet om haar te begeeren of indien iemand overspel zal bedrijven in zijn hart, zij zullen den Geest niet hebben, maar zij zullen het geloof verloochenen en vreezen”.

Geen daad van man of vrouw wordt ooit bedreven, tenzij hij voorafgegaan is door de gedachte. Geen man of vrouw begaat zonde, die haar niet vooraf bedacht heeft en daarom is het ééne groote ding, dat wij in gedachten moeten houden bij het uitroepen van dezen strijdkreet, dat wij bij het begin van het kwaad zouden beginnen, d.w.z. in de gedachten van mannen en vrouwen. Daarom staan wij op tegen alle dingen die bijdragen tot kwade gedachten.

Ik merkte op, dat deze eeuw de opheffing van een dergelijken standaard noodig heeft, vanwege haar neiging om de wetten der zedigheid te veronachtzamen. Wij moeten geen nabootsers worden, dochters van Zion, jonge mannen van Israël. De Heere verwacht van ons, dat wij de gewoonten dezer wereld, waar het betreft kleding en mode, niet zouden nabootsen. Hij heeft gezegd dat wij in de wereld moeten zijn, maar niet van de wereld. Ik ben genoodzaakt te gelooven, dat in vele gevallen onschuldige meisjes, niet begrijpend de gevaren die voortkomen uit het aannemen van de gewoonten der wereld, valstrikken worden voor de jonge mannen van Israël. Geen verdraagzaamheid moet betoond worden bij het aannemen van die gewoonten der wereld, die den menschelijken vorm vertoonen en leiden tot onwelvoegelijke ontblooting.

Menig meisje kan verantwoordelijk gesteld worden voor den val van een jongen man, doordat zij zich gedachteloos, op suggestieve wijze vermaakt heeft, zoodat zij hem inspireerde tot onreine gedachten, die leidden tot zijn en haar verderf. En als er een moreel verval geboren wordt onder de jonge menschen der wereld, waar is dan de hoop der wereld? Iedere natie, die in verval geraakt is, heeft gewoonlijk dezen weg gevolgd. Het was niet, omdat hun wetten niet goed waren; het was niet omdat zij geen intelligentie en begrip hadden, maar omdat zij hun moreele kracht

verloren, innerlijk rot werden; en geen natie of volk, hoe rijk of intelligent zij ook moge zijn, kan stand houden als zij immoreel wordt en degeneroert. Daarom komen wij op tegen die suggestieve dingen, die somtijds gezien worden op de aanplakborden of in de bioscopen.

Heiligen der Laatste Dagen moesten de bioscopen in hun gemeenten controleeren, zoodat niets wat onbetamelijk of suggestief is, zal gegeven worden voor het vermaak van de jeugd van het land. Dikwijls zien we den goedkoopsten prulroman in de bioscoop — die verkeerde dingen, die onze ouders ons niet toestaan te lezen. Toch is het een zaak, die de jeugd van het land aantrekt. Wat gij zaait, zult gij maaien; als wij voortgaan de openbaarmaking van immoreele dingen te zaaien, zullen wij de gevolgen oogsten. Laten wij daarom, waar en wanneer wij kunnen, strijden voor een reglement tegen die dingen die nadeelig en gevaarlijk zijn.

Wij komen op tegen de verhalen van laag gehalte. O, indien iedere jonge man en vrouw van de Mutual Improvement Associations wilde besluiten dat zij nooit zonder protest in het gezelschap wilde zijn van een man of vrouw of metgezel en luisteren naar een gemeene en onbetamelijke geschiedenis en dat zij die nooit zouden herhalen, welk een macht zouden we hebben de gedachten der menschen te reinigen en dien wassenden vloed tegen te houden, die opkomt aan het fundament van onze moreele kracht en standaard. Wij komen op tegen onzedelijke lectuur. Zij is in overvloed aanwezig en komt dikwijls in 't geheim in de handen der jongens! — Ik denk er nu aan, omdat ik mij herinner, en ik heb het alle dagen mijns levens betreurd, dat in de dagen mijner jeugd een oudere jongen mij in 't geheim een stuk van die vuile lectuur deed toekomen. Al deze jaren heb ik gewerkt om de herinnering eraan uit te wisschen. O, ik wilde dat ik nimmer het vergiftige slechte ding gezien had! Let op en behoed de jeugd van uwe vereenigingen tegen zulke middelen om kwade en suggestieve gedachten in hen op te wekken.

Ik geloof, dat één van de dingen, waar wij noodzakelijk tegenop moeten komen, ook is, de groeiende neiging bij de jonge mannen om zich vrijheden te veroorloven, die ons, oudere mannen, niet veroorloofd werden; en wij dachten dat het niet zedelijk noch gepast was bij de attentie en beleefdheid die wij aan de andere sekse bewezen. Gedurende den oorlog dachten onze meisjes, dwaas genoeg, over het geheele land, dat zij den oorlog hielpen bevorderen, door de soldaten toe te staan zich vrijheden tegenover hen te veroorloven, hen te kussen enz. Toen ik deze dingen zag, zeide ik, dat het den moreelen standaard omlaag haalde, dat men den brui gaf aan alle maagdelijk eergevoel. En mannen en jongens worden gewoon aan die manieren, zoodat zij denken dat het hun recht is, het meisje te kussen, waar zij misschien voor de eerste keer mee

uitgaan. Wat zullen wij dan zeggen? Ik heb gezegd, dat geen enkele jongen het recht heeft een meisje te kussen, tenzij hij met haar verloofd is en van plan haar te trouwen.

Sommige broeders gaan verder dan dat. En ik zeg, dat mannen en jongens, die zich met deze practijken bezighouden, met vuur spelen en in gevaar zijn, in groot gevaar.

Wederom, wij gelooven, dat ledigheid de moeder is van alle ondeugden. Te veel vrije tijd is schadelijk en er is meer vrije tijd in vele van onze gemeenten, dan wij moesten hebben. In het begin van onze suikerbietenindustrie in dit land, hielden de jongens en meisjes zich bezig met het dunnen en schoffelen; nu verhuren wij dien arbeid, terwijl aan vele van onze meisjes en jongens zeer veel vrijen tijd gegeven wordt, waarin zij bijna niets doen. Dat is niet vruchtbaar. Niet alleen is het niet voordeelig in materieelen zin, maar het is niet voordeelig voor de Heiligen der Laatste Dagen om hun zonen en dochteren in ledigheid op te voeden. Zij behooren te werken. De jongen, die aan het werk is, zal zichzelf op het rechte spoor houden, ik weet dat.

(Wordt vervolgd).

KERKHERSTEL.

I.

De tijd was rijp. Wie zien kon zag den wrakken,
Den voozen staat der kerken, kil en koud.
Kon hier misschien met snoeien en met hakken
Het doel bereikt? Kon hier h e r v o r m d, h e r b o u w d?

Zou God den Nieuwen Wijn in lederzakken
Of vaten doen, verweerd, gescheurd en oud?
Den Wijn des Levens in gebroken bakken?
In geen geval. Hier moest iets nieuws ontvouwd.

Een Nieuwe Kerk: nieuw voor den dag van heden;
Een Nieuwe Leer, ja, nieuw voor dit geslacht;
En toch de Kerk en Leer van 't grijs verleden,
Die naderhand, in donkren afvalsnacht,
Verloochend werden, weggedaan, vertreden,
Maar nu hersteld met iedre gave en macht.

II.

De Kerk hersteld! O 'wondre proclamatie!
Geen nieuwe secte, een andre menschevond,
Maar hemelwerk: godlijke organisatie,
Op Openbaring, de Eeuw'ge Rots, gegrond.

Vol levenskracht: in spijt van molestatie
 Van iedren aard, opbloeiend, kerngezond;
 Haar taak getrouw: aan iedre tong en natie
 Wordt hare Boodschap, 't Waarheidswoord, verkond.

En met Gezag: als Dienares gezet
 Met priesterschap, heilmacht, bindt zij op aarde
 En 't is (mits wèl gedaan) van eeuw'ge waarde;
 Welt schalmen: onverbreekbre schakelwrongen
 Voor levenden en dooden, als bedongen
 In 't Heilplan Gods: volmaakte Liefde en Wet.

III.

Het Heilplan Gods — als hemeldauw kwam dalen
 Des Heilands Leer op Zijn moderne Kerk;
 Kwam van dat Plan, het eeuwige, verhalen,
 't Ontwerp der Liefde, naamloos groot en sterk,

Dat reeds onzegbren werelden-getalen
 Verhooging bracht. Dit wil Gods heerlijk Werk:
 Dat iedre zielevonk met gloor zal pralen
 In toekomst-eeuwen zonder paal of perk.

Want alle tong belijdt eens de victorie
 Van Jezus Christus en Zijn Liefdeplan,
 Het eenigst pad waarlangs men stijgen kan
 Den Heilberg op naar eindeloze glorie,
 Neen: glories, die daar wenken elk kind Gods,
 Wiens daadgeloof hier bouwt op de Eeuw'ge Rots.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

**Een Godsdienst waar kracht van uitgaat,
 moet in overeenstemming zijn met het plan van Zaligheid
 bepleit door den Meester.**

Redevoering gehouden in den Salt Lake Tabernakel,
 op 15 Januari 1922, door Ouderling Guy C. Wilson

(Slot).

Wij weten allen, dat het een gewone stelling was in de kerken van dien tijd (en zij zijn er tegenwoordig nog niet uitgegroeid), dat men de gelegenheid om zalig te worden slechts in dit leven

had, en dat, wanneer een mensch stierf in onwetendheid van het Evangelie van Jezus Christus, indien hij den Heer niet aanriep en hem als Zaligmaker erkende, terwijl hij nog op aarde leefde, hij gedoemd zoude zijn tot een nooit-eindigende straf. Gij en ik weten dat er in zeer wijden kring de meening heerschte, dat er bij den dood 2 afdeelingen zijn van de kinderen der menschen. Eenigen gaan naar een plaats van nooit-eindigende straf, en anderen naar een andere plaats van blijdschap en geluk, allen zich verheugende in dezelfde groote heerlijkheid, en in de andere plaats allen met dezelfde straf gestraft, door alle eeuwigheid. Dit was zeer zeker juist het tegenovergestelde van de leeringen van den Meester, toen Hij hier op aarde was. Het werd op vele wijzen duidelijk gemaakt, dat alle menschen ter eeniger tijd voor den rechterstoel van God zouden moeten verschijnen, dat dood en hel de dooden op zouden geven, die in hen waren en dat allen voor den rechterstoel van God zouden staan, om geoordeeld te worden naar hunne werken; dat er 3 groote heerlijkheden waren, de celestiale, terrestriale en telestiale heerlijkheden, en dat, gelijk de eene ster van de andere verschilt in heerlijkheid, zoo zal ook de opstanding der dooden zijn. Nu, in zooverre dat zij die grondstelling van de Kerk onmiddellijk tegenspreken, moeten wij toestemmen dat zij allen ongelijk hebben. Wederom, in zooverre als de wereld zegt en denkt dat er geen gelegenheid is om het Evangelie van Christus te hooren na den dood, dat er geen zaligheid is voor diegenen die in onwetendheid stierven, spreken zij den Meester tegen indien hij hier zoude zijn.

Ik wil uw aandacht vestigen op het 5e hoofdstuk van Johannes, het 25e vers, hetwelk luidt:

„Voorwaar, voorwaar zeg ik u, de ure komt en is nu, wanneer de dooden zullen hooren de stem van den Zoon Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.”

En het is duidelijker geschreven in het 28e vers:

„Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in welke allen die in de graven zijn, zijne stem zullen hooren.”

Hij heeft deze leerstelling zeer duidelijk gemaakt en Petrus, die zijn metgezel was, verstond het zeer zeker; want hij zegt ons in zijn Ien brief, het 3e hoofdstuk en 18e vers:

„Want Christus heeft ook ééns voor de zonden geleden, hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat hij ons tot God zou brengen; die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest. In dewelke hij ook, henengegaan zijnde, den geesten die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods verwachtte in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd, waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water.”

Petrus maakte eveneens de bedoeling duidelijk in het volgende

hoofdstuk, het 4e hoofdstuk, het 6e vers: „Want daartoe is ook den dooden het Évangelië verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den Geest.”

Zeker, dit was een bepaald begrepen leerstelling van den Meester, en waar alle kerken zonder uitzondering in tegenspraak zijn gekomen met deze meening en zeggen dat men niet tot de menschen kan prediken na hun dood, moeten wij zeggen, onszelf ten spijt, daarin zijn zij allen verkeerd.

Mijne broeders en zusters, dit zijn leerstellingen, die den weg schijnen aan te wijzen en de hoofdbeginselen schetsen van het Évangelië van Jezus Christus. Onze Vader heeft ons de hand gereikt, door den Zoon Jezus Christus om alle menschen te redden. Wij leeren in het boek van Mozes, 1e hoofdstuk en 39e vers: „Met andere woorden, Hij heeft Zichzelf tot taak gesteld alle menschen te redden, overal, en het is het geloof der Heiligen der laatste dagen, dat de tijd zal komen — wanneer weten wij niet, maar dat Hij zal komen, daar twijfelen wij niet aan — dat iedere knie zal buigen en iedere tong zal belijden dat Jezus de Christus is, tot verheerlijking van den Vader, dat ieder kind van God dat ooit op aarde leefde, vanaf de dagen van Adam tot aan het einde der tijden, dat geen onvergeeflijke zonde bedreven heeft, verlost en gered zal worden, met eenigen graad van heerlijkheid; en wij zijn gerechtvaardigd door dit standpunt, omdat de menschen geoordeeld moeten worden naar hunne werken; maar wij moeten, al onze gewilligheid om verdraagzaam te zijn tegenover de verschillende meeningen ten spijt, ons houden aan het woord van den Meester, waarin Hij zegt: „Tenzij iemand geboren wordt uit water en uit geest, hij kan niet ingaan”. Wij moeten staan gelijk Martin Luther op den Rijksdag te Worms, toen hij zeide: „Hier sta ik, ik kan niet anders. God helpe mij”. Wij moeten ons houden aan de verklaring van den Meester, want, gelijk Forsythe zeide: „Een ultra-liberalisme, dat ons zou brengen tot een algeheele verloochening van de grondbeginselen van het Évangelië van Christus, is uiterst gevaarlijk.”

Dus, mijne broeders en zusters, kunnen wij, Heiligen der laatste dagen, niets anders doen dan ons houden aan de beginselen van het Évangelië van Jezus Christus, als geopenbaard door den Profeet Joseph Smith. Indien dit ons in tegenspraak brengt met de wereld, kunnen wij zulks niet helpen. Het is niet alleen onze strijd. Wij moeten vasthouden aan de waarheid, gelijk wij het verstaan, teneinde onze vriendschap voor de wereld te bewijzen. Het kan geen vriendschapsdaad zijn, hen, die verkeerd zijn en een onwaarheid volgen, in dat verkeerde te rechtvaardigen, en derhalve moeten wij tot de geheele wereld zeggen: Er is slechts één kerk, het in-

strument in de handen van God om tot de geheele wereld de waarheden van het Evangelie van Jezus Christus te brengen, gelijk zij ons door den Meester Zelf geleerd zijn.

Mijne broeders en zusters, het is een heerlijke waarheid, die in deze bedeeing geopenbaard is, dat God, onze eeuwige Vader, een onsterfelijk Wezen is, in den vorm van een mensch; dat Jezus Zijn Zoon was; dat de Heiligen der laatste dagen dogmatisch zijn en wanneer wij zeggen dat wij instaan voor de onsterfelijke waarheid dat Jezus de Zoon van God was. Wij gelooven in een zuiver begrip van Jezus den Christus.

Wij gelooven in de beginselen die Hij de menschen leerde in den tijd, waarin hij leefde, en wij gelooven dat er geen anderen weg of deur is, waardoor wij hooger kunnen komen, dat, gelijk de Schriften die ik lees, verklaren: „Hij is de weg, de waarheid en het leven; en hoezeer wij ook ons geweten in slaap sussen door andere dingen, het zal ons niet baten.. Wij gelooven dat hij met hetzelfde lichaam verrees, dat in het graf van Joseph gelegd was. Wij gelooven dat hij datzelfde lichaam met zich droeg naar den hemel. Wij gelooven dat hij aan de rechterhand Zijns Vaders zat, met datzelfde lichaam. Wij gelooven dat alle kinderen, die niet gekomen zijn tot de jaren van verantwoordelijkheid, zalig zijn door het verlossingswerk van Christus, zonder eenig verder werk. Wij gelooven dat de tijd zal komen dat alle menschen, hetzij in het aardsche bestaan of in de geestenwereld gelegenheid zullen hebben de waarheden te hooren, door dewelke zij zullen geoordeeld worden. Wij staan in voor de rechtvaardigheid van God, hetzij wij het dogma noemen of iets anders. Wij gelooven dat doop door onderdompeling noodzakelijk is voor de zaligheid van de volkeren der aarde. Wij staan in voor de leerstelling dat de geesten, nadat zij deze lichamen verlaten hebben, in staat zijn de waarheid te hooren en te verstaan; dat zij hun eigen wil meedragen, het te ontvangen of te verwerpen, volgens hun eigen verlangen. O, welk een heerlijk Evangelie, welk een wondervolle waarheid is tot ons gekomen in deze bedeeing van de volheid der tijden. Wij roepen tot alle menschen, te willen luisteren, omdat wij weten, dat wij, de Heiligen der laatste dagen, verkeerd begrepen worden, maar wij kunnen niet anders; maar gelijk ons gezang zegt, moeten wij: „Doen hetgeen recht is, laat komen wat kome”.

God zegene de wereld en verhaaste den tijd dat zij moge komen tot een waar begrip van het Evangelie van Jezus Christus en ingaan door de nauwe poort, ik vraag het in den Naam van Jezus, Amen.

J. H.

Weet U, dat gij Uw abonnementsgeld nog niet toezond?

JOHN VREEKEN.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Afscheidsgroet.

Spoedig zal het s.s. „Rotterdam” mij terugvoeren naar de plaats waar mijn geliefden met verlangen naar mijn terugkeer uitzien. Spoedig zal ik den bodem verlaten waar ik het levenslicht aanschouwde en waar ik de afgelopen twee jaren banden van liefde heb zien groeien, die den tand des tijds niet bij machte zal zijn om te verbreken of te verteren. Spoedig zal het zendingsveld, met al zijn wederwaardigheden, een gebeurtenis van het verleden zijn, waarop ik met gevoelens van oprechte dankbaarheid en liefde zal terug kunnen blikken, maar nimmer zal ik in staat zijn om te vergeten de groote lessen, welke ik geleerd heb gedurende den tijd dat ik werkzaam ben geweest onder de Heiligen in Holland.

Ik heb het voorrecht gehad om uw, mijne broeders en zusters, liefde, opoffering en trouw te leeren kennen en al zijn deze weinige regelen niet in staat om mijn gevoelens kenbaar te maken en aan mijn gedachten uiting te geven, weest overtuigd dat mijn hart vervuld is met dankbaarheid en liefde jegens u voor uw goedheid, die ik van u ondervonden heb en de medewerking, waarmede gij mij terzijde hebt gestaan en verleend om dit werk der laatste dagen grooter te maken en uit te breiden en den naam van onzen Vader te verheerlijken.

Ook neem ik deze gelegenheid waar om aan president Lillywhite en zijn minzame echtgenoot mijn dank uit te brengen voor de liefde, wijze lessen en raad, waarmede zij mij altijd terzijde hebben gestaan en alzoo mijn mede-ouderlingen in het zendingsveld, wier broederlijke liefde mij een hulp en bijstand is geweest.

Blijft getrouw in uw verbond, onderhoudt de geboden van het Evangelie, want alleen door dit te doen kunt gij den Geest van God genieten op uw levenspaân.

De tijd heeft mij niet toegelaten om van alle vertakkingen in de Amsterdamsche conferentie, waar ik het laatste gedeelte van mijn zending werkzaam ben geweest, afscheid te nemen, maar ik roep u allen en alle Heiligen in Nederland een hartelijk vaarwel toe, met een bede in het hart dat God u allen rijkelijk moge zegenen.

Uw broeder in Christus,

JOHN VREEKEN.

Verslag van de Groningsche Conferentie.

Deze wonderbare Conferentie werd 14 en 15 October gehouden. In de geschiedenis van de Nederlandsche Zending is er nimmer zulk een menigte vergaderd geweest ter gelegenheid van een Groningsche conferentie. De groote vergaderzaal van het gebouw „Harmonie” was niet in staat om de massa menschen te bergen, die opgekomen waren naar aanleiding van de strooibiljetten, welke aan hun huizen bezorgd waren en die als volgt luidden:

LUISTER ALLEN, GIJ CHRISTENEN!

Zondag 15 October 's morgens 10 uur, 's middags
half drie en 's avonds 7 uur, zullen er

**Groote Vergaderingen worden gehouden
in de Groote Bovenzaal van de Harmonie,**

om een oplossing te geven aangaande het plan tot Zaligheid, er zal gesproken worden of de Katholieke kerk de ware kerk van Christus en de eenig zaligmakende kerk is en alzo of de Protestanten het ware Evangelie van Christus hebben. Protestanten, zoowel als Katholieken, worden uitgenoodigd deze vergadering bij te wonen. Vooral de Geestelijken gelieven hiervan gebruik te maken.
Entrée vrij. Geen collecte.

Vijf duizend van deze strooibiljetten waren onder de deuren of in de brievenbussen gestoken. Een advertentie, gelijklopend aan de strooibiljetten, was in de nieuwsbladen geplaatst. Een iegelijk in de stad Groningen, volgens de leden der Kerk, die in Groningen woonachtig zijn, sprak over de vergaderingen, die Zondag 15 October zouden plaats vinden.

Zaterdagmiddag 3 uur werd er een zendelingen-vergadering gehouden, die gekenmerkt werd door dienzelfden geest die zichzelf te allen tijde openbaart als zulk een vergadering gehouden wordt. Na de getuigenissen van de zendelingen sprak de president der zending, John P. Lillywhite, op een minzame en krachtige wijze de aanwezigen toe.

Dienzelfden avond vergaderden de ambtenaren en ambtenaressen. Geopend werd door het zingen van lied 17. Gebeden door ouderling Stephanus N. Wetter van Groningen. Voortgezet door het zingen van lied 65. In deze vergadering spraken de volgende ouderlingen Pieter S. Mietus van Dordrecht, Cornelius Zappey van Rotterdam, conferentie-president van Groningen

Heiko Boekweg en zendings-president John P. Lillywhite. Geëindigd werd door het zingen van lied 2. Dankzegging door ouderling Bowa de Vries.

Zondagmorgen, een halfuur vóór den aangegeven tijd, vóór het beginnen van de vergadering, liet het zich reeds ten volle aanzien dat deze groote vergaderzaal geen plaatsruimte genoeg zou kunnen aanbieden voor de nieuwsgierigen.

De president der zending en de zendelingen stonden met verbazing aan te zien hoe het volk zonder ophouden de zaal binnenstroomde, alle zitplaatsen innam en velen zich tevreden moesten stellen met staanplaatsen. Lied 140 werd gezongen en ouderling Bowa de Vries vroeg een zegen.

De leider, ouderling Heiko Boekweg, sprak de aanwezigen een woord van welkom toe, waarna de volgende ouderlingen over de toestanden spraken, waarin de wereld zich heden ten dage bevindt, over den afval van het Évangélie van Christus en de noodzakelijkheid van een herstelling: ouderlingen Cornelius Zappey, ass.-redacteur van „De Ster”, conferentie-president Heiko Boekweg en Bowa de Vries van Groningen.

Na het zingen van lied 88, werd de dankzegging uitgesproken door ouderling Pieter S. Mietus van Dordrecht.

Des namiddags halfdrie was de zaal wederom geheel gevuld. Lied 9 werd gezongen en ouderling Stephanus N. Wetter van Groningen ging voor in het gebed.

Ouderling Leendert van Beekum van Arnhem, die de eerste spreker was in deze vergadering, getuigde van de waarachtigheid van het herstelde Évangélie, waarna de president der zending, John P. Lillywhite, zulk een schoone rede uitsprak, dat vreemdelingen en Heiligen met onverdeelde aandacht den spreker volgden. Op zeer duidelijke en overtuigende gronden werd aangetoond dat de verschillende richtingen van de hedendaagsche godsdienstige wereld niet in staat zijn om den mensch wijs tot zaligheid te maken.

Tot slot werd lied 6 gezongen en ouderling Arend Camphuizen van Groningen eindigde door dankzegging.

De avondvergadering was het grootste succes van de geheele conferentie. Er waren geen zit- of staanplaatsen te bekomen. De doorgang tusschen de stoelen in het midden van de zaal was geheel gevuld door een drom van menschen. De gangen, die toegang aan de groote zaal verschaffen, waarin de vergadering gehouden werd, waren propvol van personen, die trachtende waren een plaats in de zaal deelachtig te worden.

Vanwege de groote menschenmassa, die tegenwoordig was, waaronder de Heiligen verspreid zaten, werd besloten om het

zingen achterwege te laten. Er werd gebeden door Hyrum Dal-
linga van Schiedam.

Ouderlingen Heiko Boekweg, Bowa de Vries, Koop Schaart,
Cornelius Zappey en president John P. Lillywhite, spraken de ver-
gaderden toe. Voor meer dan twee uur, onder buitengewone
grootte stilte, luisterden de toehoorders naar de mannen, welke
beweerden door God gezonden te zijn en hen tot bekeering riepen.

De dankzegging werd uitgesproken door ouderling Martinus
Groen van Den Haag.

Naar schatting waren er ongeveer 600 personen in de morgen-
vergadering en 800 personen in de avondvergadering aanwezig.
Deze conferentie heeft veel gedaan om alle klassen van menschen
te bereiken met de boodschap van zaligheid, de vergaderingen
waren samengesteld uit alle rangen en standen. De conferentie-
president Heiko Boekweg en de ouderlingen, die werkzaam zijn
in de Groningsche conferentie, kunnen met recht dankbaar zijn
over het succes, waarmede God hun werkzaamheden heeft
bekroond.

De Nederlandsche Zending onder de bekwame leiding van pre-
sident Lillywhite mag zich verheugen in een tijdperk van grooten
voortgang. In de verschillende vertakkingen zijn de vergader-
lokalen overvol. Zoo erg zelfs dat in verschillende gemeenten maat-
regelen zullen genomen moeten worden om te voorzien in deze
behoefden, die zich zoo dringend laten gevoelen. Gods zegeningen
zijn op een wonderbare wijze waar te nemen in het zendingsveld
van de Nederlanden, en Hem, den Grooten Jehova, alle eer, lof
en dank.

Merkwaardige Ontdekkingen door Geleerden van Boek van Mormon-Namen op Steenen Ruïnen van Mexico, Centraal- en Zuid-Amerika.

Door J. Fred Evans, Salt Lake City, Utah, U. S. A.

(Slot).

„Ahau”. Het eerste woord dat wij hebben op de steenen poort
van de oude ruïnen in Chichen Itza is „Ahau”, vertaald, een
koning. Wij hebben reeds verwezen naar Ahau of het koninklijk
huis van Ahau, in verband met het koninklijke huis van Nehaib.
Wij vinden ook dat Ahau dikwijls voorkomt, ter herinnering van
een der Indianenhelden, als de naam van een der kalenderdagen.
In het Boek van Mormon zijn twee karakters met de namen Ahah
en Aha, de eerste een slechte Jaredietenkoning, die leefde nabij
den tijd hunner verwoesting en de tweede, de zoon van den aan-
voerder van het leger der Nephieten. Sprekende van Ahah, den
Jaredietenkoning, zegt het Boek van Mormon:

Ether II : 10: „En het geschiedde dat Ahah, zijn zoon, het bestuur over het koninkrijk verkreeg; en hij regeerde gedurende al zijn dagen over het volk. En hij deed allerlei soorten van kwaad gedurende zijn leven, waardoor hij vele bloedbaden veroorzaakte; en zijne dagen waren weinige.”

Het Boek van Mormon zegt het volgende aangaande den zoon van den Nephietenkoning.

Alma 16 : 5: „Daarom ging de Hoofd Kapitein over de legers der Nephieten, Zoram genaamd, met zijn twee zonen Lehi en Aha, wetende dat Alma de Hoogepriester over de Kerk was, en dat hij den Geest der profetie had tot hem, en verlangden van dezen te weten of de Heere wilde dat zij in de wildernis zouden gaan om hunne broederen te zoeken die door de Lamaniëten gevangen genomen waren.”

Ahau, als een lid van het koninklijk huis, is door Bancroft aangehaald („Native Races”, vol. 2, pag. 643), als volgt:

„Het volgende is het Abbe Brasseur's verslag van de graden van adeldom van het Quiche handschrift genomen, uitgegeven onder den titel van Popol Vuh:

„De voornaamste familiën, een algemeene afkomst hebbende, vormden den hoogen adeldom van Quiche, gevormd naar de oude koninklijke familie van de Toltecs. Het eerste en meest vermaarde was het huis van Cawek, de leden waarvan eigenlijk de koninklijke familie is samengesteld; het tweede was dat van Nihaib; en het derde dat van Ahau Quiche.”

„Ik” is de Geest of Ziel.

„Ik”, is vertaald als moed, door Short, maar Brasseur de Bourbourg zegt, het bedoelt den geest, ziel of het leven:

„Ik zoowel als Ehecatl van de Mexicanen was de geest, de ziel en het leven, en als zoodanig werd zij vereerd onder de beschaafde naties van Centraal-Amerika.” (Hist. van Mexico, vol. 1, pag. 95).

Over dit onderwerp zegt het Boek van Mormon:

Alma 40 : 11: „Nu aangaande den toestand der ziel tusschen den dood en de opstanding. Ziet, het is mij door eenen engel bekend gemaakt, dat de geesten van alle menschen, zoodra zij van dit sterfelijk lichaam verwijderd of gescheiden zijn, ja, de geesten van alle menschen, hetzij goeden of kwaden, worden opgenomen tot dien God, die hun het leven gegeven heeft.”

„Enos” als Enob of Eznab.

Deze naam, Enos, gevonden op de ruïnen, is ook bekend tot ons als een der kalenderhelden en is vertaald als tovenaars. Dit is slechts een andere naam voor een Indianenprofeet, en als zoodanig bevat het Boek van Mormon een hoofdstuk geschreven door en genoemd het „Boek van Enos”, waarin de schrijver van zichzelf zegt:

Enos 1 : 19: „En nu geschiedde het, dat ik, Enos, rondging onder het volk van Nephi, profeteerende van toekomstige dingen en getuigende van de dingen, die ik gehoord en gezien had.”

„Noah” als No of Noh.

Hier hebben we weer een onzer kalenderhelden, No of Noh, welke veel gelijkheid heeft met Noah, een der Indianenkoningen, aangaande wien het Boek van Mormon zegt:

Mos. 11 : 1: „En nu, het geschiedde dat Zeniff het bestuur over zijn Koninkrijk had overgegeven aan Noah, een zijner zonen; zoo begon Noah in zijne plaats te regeeren en hij wandelde niet in de wegen zijns vaders.”

„Zeniff” als Zenu.

Zooals Zeniff is aangehaald als een koning en vader van Noah, vind ik het volgende belangrijke van de pen van Bresseur de Bourbourg, in zooverre het spreekt over een stad met den naam Zenu, gelegen in de nabijheid van de Magdalena Rivier:

„Deze vorm van regeering, welke opgericht was te Zenu, in den tijd toen de Spanjaarden de stad binnen kwamen, heeft haar bestaan te danken aan de drie goden die daar samen zijn verschenen, de traditie volgende (Zamora Hist. de N. Granada, Lib. 11, cap. 3) van oude tijden, en tot wien de Indianen die aan de Rio Canos wonen en in het nabijgelegen land het begin van het koninkrijk van Zenu de T i n z e n u en van P a n z e n u toeschrijven, gelegen tusschen de Magdalena, den berg van Abibe en de Golf van Tolu.” (PoPol Vuh, CCXLIX).

Ten slotte: Voor het nadenkende verstand van dezen, die de gewoonte hadden, het Boek van Mormon als een verdictsel te beschouwen, zal het verrassend zijn te leeren, dat boeken, uitgegeven door ons Gouvernement (Ver. Staten) voor de verspreiding van kennis, gevonden zijn, de namen van mannen en gebeurtenissen, gelijk zijnde aan dezen, aangeduid in het Boek van Mormon, te bevatten. Deze namen zijn niet gevonden op toevalige wijze, maar zijn verkregen van de verslagen van de oudste beschaving van Amerika; inderdaad juist waar het Boek van Mormon hen verwacht te zijn.

Een zorgvuldig overzicht van de gelijkheden der namen, zooals gevonden in het Boek van Mormon en die gevonden op de steenen ruïnen van Amerika, openbaart het feit, dat de gelijkheid zoo overeenkomend en treffend is, inzonderheid als de klank zoowel als de spelling in aanmerking wordt genomen, dat het niet weggecijferd kan worden als het resultaat van louter toeval of gissingswerk van een bedrieger.

Een ander besluitend feit is, dat de waarachtigheid van het Boek van Mormon krachtig gesteund wordt door de archeologische ruïnen van het Amerikaansche Halfroond.

De Uitdaging van Jackson Barry.

Een verhaal uit de Pionierdagen.

(Vervolg.)

De vader vertoefde totdat de oogst binnen was, maar op een schoonen Meimorgen laadde hij den wagen met benoodigdheden en de familie was gereed om hun lange reis te aanvaarden. De groote wagen werd voor de deur gebracht.

„Nu Jack, wij zijn gereed om te vertrekken”, zeide Barry.

„Wel vader, ik ben niet van gedachte veranderd.”

„Zeer goed mijn jongen, ik zal niet verder bij je aandringen, vaarwel, God zegen je.”

Uit het huis kwam de vrouw en moeder.

„Ik heb rond gekeken en geloof dat we alles hebben dat wij zouden moeten medenemen — alles — uitgezonderd Jack”, zeide zij, terwijl zij droefgeestig haar oogen op haar zoon sloeg.

„Ga je niet mede, Jack.”

„Nu niet, moeder.”

„O Jack, ik zou het zoo gaarne hebben.”

Jack legde vertroostend zijn arm om haar heen.

„Ik kom wel, klein moedertje, maak u zelve niet bezorgd”, zeide hij.

Spoedig daarna verliet de prairieschoener, bevattende het kleine groepje, het erf. Jack stond op den drempel, wuivende met zijn hoed, totdat een kromming in den weg den wagen uit het gezicht deed verdwijnen.

Voor een langen tijd bleef Jack daar staan. „Hoe konden zij vertrekken”, zuchtte hij ten laatste, als hij zijn blik liet gaan over de prachtige velden, het liefelijke huis en het schoone omliggende land in zijn lentekleed. De golvende heuvelen, groen door het gras en beschaduwd door groote eiken, braken de lijn van het vlakke land. Het was inderdaad een schoone streek.

Jack ging naar binnen en als hij in de bijna ledige vertrekken rondkeek, die maar gedeeltelijk gemeubileerd meer waren, zag hij in gedachten den ouden wagen westwaarts rollen en een verlangen naar hen, die zoo juist gegaan waren, overviel hem en zichzelve op den houten bank werpende, schreide hij de bittere tranen der jeugd.

Den eersten Zondag nadat Jack's familie westwaarts was getrokken, bevond Jack zich op weg naar eenige vrienden te Nauvoo, die hij voor jaren gekend had en waar hij op zeer vriendschappelijken voet mede stond. Hij had niet ten volle nagedacht over de vele eenzame uren, die hij zou moeten doorbrengen nadat zijn volkje zou vertrokken en het leven op de boerderij bijna onverdraagbaar zijn. Hij bereikte Nauvoo en reed haastig naar de Dutton-boerderij.

Een ongewone stilte bemerkte hij rondom het huis, toen hij van zijn paard steeg en door het hek stapte. Hij klopte luid op de voordeur, maar het geluid klonk hol door de ledige kamers.

„Ook weggegaan”, zeide hij treurig. Hij keerde langzaam terug.

Juist toen hij zijn paard den kop huiswaarts deed wenden, kwam er een vrouw van uit een huis aan de andere zijde van de straat, die hem aanriep. Hij reed terug.

„Zocht gij naar de Dutton's?”

„Jawel, juffrouw.”

„Die zijn met de „Mormonen” medegegaan.”

„Is uw naam Jackson Barry?”

„Ja, dat is mijn naam, juffrouw.”

„Dan heb ik een brief voor u”, zeide zij, terwijl zij van onder haar schort een verzegelde enveloppe tevoorschijn haalde. „De jonge juffrouw liet deze achter en vroeg mij hem aan u te overhandigen. Ik geloof dat zij u verwachtte.”

„Jawel”, zeide Jack, terwijl hij den brief aannam, „dank u, juffrouw.” Hij kon nauwelijks wachten totdat de vrouw gedaan zou hebben met spreken.

„Ze zijn een week geleden al vertrokken, ja, een week geleden.”

„Wel, dank u wel, juffrouw, goedendag”, zeide hij hortend en reed haastig weg. Hier was ten laatste een zonnestraal. Hij sloeg den eersten hoek om die hij bereikte en opende zeer voorzichtig den brief en las:

Geliefde Jack!

Wij gaan westwaarts met de Heiligen. Ik gevoel dat je zult blijven, omdat je zulks gezegd hebt. Ik hoop maar dat je spoedig komt, maar als je nog voor een poosje wegblijft, past dan goed op en blijft getrouw aan het Evangelie. Ik weet niet of ik het je wel zou moeten vertellen, maar ik zal mij erg eenzaam gevoelen.

NAN.

P.S. Kijk onder de tree van de achterdeur.

Jack kuste den brief en reed langzaam terug.

(Wordt vervolgd).

Weet U, dat gij Uw abonnementsgeld nog niet toezond?

INHOUD.

Wij strijden voor een Rein		Verslag van de Groningsche	
Leven door reine gedachten		Conferentie	„ 334
en handelingen	blz. 325	Merkwaardige Ontdekkingen	
Kerkherstel	„ 328	door Geleerden van Boek	
Een Godsdienst waar kracht		van Mormon-Namen op	
van uitgaat, moet in over-		Steenen Ruïnen van Mexico,	
eenstemming zijn met het		Centraal- en Zuid-Amerika	„ 336
plan van Zaligheid bepleit		De Uitdaging van Jackson	
door den Meester.	„ 329	Barry	„ 339
Afscheidsgroet	„ 333		